

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1337/2013**z dnia 13 grudnia 2013 r.****ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wskazania kraju pochodzenia lub miejsca pochodzenia świeżego, schłodzonego i zamrożonego mięsa ze świń, z owiec, kóz i drobiu**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 8,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 ustanowiono obowiązek wskazania kraju lub miejsca pochodzenia na etykiecie mięsa objętego kodami Nomenklatury scalonej wymienionymi w załączniku XI do wymienionego rozporządzenia, tzn. świeżego schłodzonego lub zamrożonego mięsa ze świń, z owiec lub kóz i drobiu.
- (2) Należy odpowiednio wyważyć potrzeby konsumentów, którzy chcą mieć dostęp do informacji, i dodatkowe koszty dla podmiotów gospodarczych oraz władz krajowych, ostatecznie wpływające na końcową cenę produktu. Komisja zleciła przeprowadzenie oceny skutków oraz badania, w których przeanalizowano kilka wariantów wskazania kraju lub miejsca pochodzenia w przypadku najbardziej istotnych etapów życia zwierząt. Wyniki wskazują, że konsumenci wymagają przede wszystkim informacji na temat miejsca, w którym odbywał się chów zwierzęcia. Jednocześnie obowiązkowe informowanie o miejscu urodzenia zwierzęcia wymagałoby opracowania nowych systemów identyfikowalności na poziomie gospodarstw, co łączyłoby się z pewnymi kosztami, natomiast podawanie na etykiecie miejsca uboju jest możliwe po niewygórowanych kosztach i stanowi cenną informację dla konsumenta. Jeśli chodzi o geograficzny poziom odniesienia, istnieją dowody na to, że najistotniejszą informacją dla konsumentów jest wskazanie państwa członkowskiego lub państwa trzeciego.
- (3) W rozporządzeniu (UE) nr 1169/2011 pojęcie „kraju pochodzenia” żywności jest określone zgodnie z art. 23–26 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92⁽²⁾.

W przypadku produktów zwierzęcych pojęcie to odnosi się do kraju, w którym dany produkt został całkowicie uzyskany, co zastosowane do mięsa oznacza kraj, w którym zwierzę urodziło się, było chowane i zostało poddane ubojowi. W przypadku gdy w produkcję danego produktu żywnościowego zaangażowanych było kilka krajów, pojęcie to odnosi się do kraju, w którym produkt został poddany ostatniej istotnej, ekonomicznie uzasadnionej obróbce lub przetworzeniu. Jednak w wyniku zastosowania powyższego do sytuacji, w których mięso pochodzi od zwierząt, które urodziły się, były chowane i zostały poddane ubojowi w różnych krajach, konsumenci nie otrzymaliby wystarczających informacji o pochodzeniu tego mięsa. W związku z tym we wszystkich tych sytuacjach konieczne jest wskazanie na etykiecie państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym zwierzę było chowane przez okres stanowiący znaczną część normalnego cyklu chowu dla każdego gatunku, jak również państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym zostało ono poddane ubojowi. Pojęcie „pochodzenie” powinno być zarezerwowane dla mięsa uzyskanego od zwierząt, które urodziły się, były chowane i zostały poddane ubojowi, a zatem zostały całkowicie uzyskane, w jednym państwie członkowskim lub w jednym państwie trzecim.

- (4) W przypadkach, w których zwierzę było chowane w kilku państwach członkowskich lub państwach trzecich i wymóg dotyczący okresu chowu nie może być spełniony, konieczne jest odpowiednie wskazanie miejsca chowu, aby lepiej zaspokoić potrzeby konsumentów i uniknąć niepotrzebnej komplikacji treści etykiety.
- (5) Ponadto należy określić zasady dotyczące opakowań zawierających kawałki mięsa tego samego lub różnych gatunków uzyskane ze zwierząt chowanych i poddanych ubojowi w różnych państwach członkowskich lub państwach trzecich.
- (6) Taki system etykietowania wymaga identyfikowalności na wszystkich etapach produkcji i dystrybucji mięsa, od uboju do pakowania, aby zapewnić powiązanie między etykietowanym mięsem a zwierzęciem lub grupą zwierząt, z których mięso zostało uzyskane.
- (7) Należy ustanowić szczegółowe zasady dotyczące mięsa przywożonego z państw trzecich, w przypadku gdy informacje wymagane do etykietowania nie są dostępne.
- (8) W odniesieniu do mięsa mielonego i mięsa drobnego, ze względu na charakterystykę ich procesu produkcji, podmioty powinny mieć możliwość skorzystania z uproszczonego systemu wskazań.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1).

- (9) W związku z wartością handlową informacji wymaganych na podstawie niniejszego rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym powinny mieć możliwość dodania do obowiązkowego wskazania na etykiecie innych elementów odnoszących się do pochodzenia mięsa.
- (10) Ponieważ odpowiednie przepisy rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 stosuje się od dnia 13 grudnia 2014 r., a w jego art. 47 przewidziano możliwość stosowania przepisów wykonawczych na mocy tego rozporządzenia od dnia 1 kwietnia każdego roku kalendarzowego, niniejsze rozporządzenie należy stosować od dnia 1 kwietnia 2015 r.
- (11) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się zasady dotyczące wskazania kraju pochodzenia lub miejsca pochodzenia na etykiecie świeżego, schłodzonego i zamrożonego mięsa ze świń, mięsa z owiec lub kóz oraz mięsa z drobiu, objętych odpowiednimi kodami Nomenklatury scalonej wymienionymi w załączniku XI do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają następujące definicje: definicja „podmiotu działającego na rynku spożywczym” w art. 3 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, definicja „przedsiębiorstwa” w art. 2 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ oraz definicje „mięsa mielonego”, „rzeźni” i „zakładu rozbioru mięsa” w pkt 1.13, 1.16 i 1.17 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾.
2. Stosuje się również poniższe definicje:
- a) „mięso drobne” oznacza małe kawałki mięsa, sklasyfikowane w ramach kodów Nomenklatury scalonej wymienionych w załączniku XI do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011,

uznane za nadające się do spożycia przez ludzi, które powstają wyłącznie w wyniku wykrawania, przy odkostnianiu tusz lub przy rozbiorze mięsa;

- b) „partia” oznacza mięso, sklasyfikowane w ramach kodów Nomenklatury scalonej wymienionych w załączniku XI do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, uzyskane z jednego gatunku, z kością lub bez kości, nawet cięte lub mielone, które zostało pocięte, zmielone lub zapakowane w praktycznie takich samych warunkach.

Artykuł 3

Identyfikowalność

1. Podmioty działające na rynku spożywczym, na każdym etapie produkcji i dystrybucji mięsa, o którym mowa w art. 1, wprowadzają i stosują system identyfikacji i rejestracji.

2. System ten stosuje się w taki sposób, aby zapewnić:

- a) powiązanie między mięsem a zwierzęciem lub grupą zwierząt, z których to mięso uzyskano, przy czym na etapie uboju zapewnienie tego powiązania jest obowiązkiem rzeźni; oraz
- b) przekazywanie wraz z mięsem informacji odnoszących się do odpowiednich wskazań, o których mowa w art. 5, 6 lub 7, podmiotom na kolejnych etapach produkcji i dystrybucji.

Każdy podmiot działający na rynku spożywczym jest odpowiedzialny za stosowanie systemu identyfikacji i rejestracji, określonego w akapicie pierwszym, na tym etapie produkcji i dystrybucji, na którym prowadzi działalność.

Podmiot działający na rynku spożywczym, który pakuje lub etykietuje mięso zgodnie z art. 5, 6 lub 7, zapewnia korelację między kodem partii identyfikującym mięso dostarczane konsumentowi lub zakładowi żywienia zbiorowego a odpowiednią partią lub partiami mięsa, z których pochodzi mięso w opakowaniu lub partii oznaczonej etykietą. Wszystkie opakowania opatrzone tym samym kodem partii odpowiadają tym samym wskazaniom zgodnie z art. 5, 6 lub 7.

3. W systemie, o którym mowa w ust. 1, rejestruje się w szczególności wejścia do przedsiębiorstwa należącego do podmiotu działającego na rynku spożywczym i wyjścia z tego przedsiębiorstwa odpowiednio zwierząt, tusz lub ich kawałków oraz zapewnia się korelację między wejściami a wyjściami.

Artykuł 4

Grupy zwierząt

1. Wielkość grupy zwierząt, o której mowa w art. 3, określa się, podając:

- a) liczbę tusz razem poddanych rozbiorowi i stanowiących jedną partię dla danego zakładu rozbioru mięsa, jeżeli dokonuje się rozbioru tusz;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55).

b) liczbę tusz, z których mięso stanowi jedną partię dla zakładu rozbioru i mielenia mięsa, jeżeli dokonuje się dalszego rozbioru lub mielenia.

2. Wielkość partii nie może przekraczać jednodniowej produkcji w jednym przedsiębiorstwie.

3. Z wyjątkiem przypadku, gdy stosuje się art. 7, przedsiębiorstwa, w których mięso jest poddawane rozbiorowi lub mielone, gwarantują, że przy tworzeniu partii wszystkie tusze w partii odpowiadają zwierzętom, do których mięsa zastosowanie mają identyczne wskazania na etykietach, zgodnie z art. 5 ust. 1 lub art. 5 ust. 2.

Artykuł 5

Etykietowanie mięsa

1. Etykieta mięsa, o którym mowa w art. 1, przeznaczonego do dostarczenia konsumentowi końcowemu lub do zakładów żywienia zbiorowego, zawiera następujące wskazania:

a) państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym odbywał się chów, określone jako: „Miejsce chowu: (nazwa państwa członkowskiego lub państwa trzeciego)”, zgodnie z następującymi kryteriami:

(i) w przypadku świń:

— jeżeli wiek zwierzęcia poddawanego ubojowi przekracza 6 miesięcy, państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym miał miejsce ostatni etap chowu wynoszący co najmniej cztery miesiące,

— jeżeli wiek zwierzęcia poddawanego ubojowi nie przekracza 6 miesięcy, a masa ciała żywego zwierzęcia wynosi co najmniej 80 kg, państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym miał miejsce etap chowu po uzyskaniu przez zwierzę masy 30 kg,

— jeżeli wiek zwierzęcia poddawanego ubojowi nie przekracza 6 miesięcy, a masa żywego zwierzęcia wynosi mniej niż 80 kg, państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym miał miejsce cały chów;

(ii) w przypadku owiec i kóz: państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym miał miejsce ostatni etap chowu wynoszący co najmniej sześć miesięcy lub – jeżeli wiek zwierzęcia poddawanego ubojowi nie przekracza sześciu miesięcy – państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym miał miejsce cały chów,

(iii) w przypadku drobiu: państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym miał miejsce ostatni etap chowu wynoszący co najmniej jeden miesiąc lub – jeżeli wiek zwierzęcia poddawanego ubojowi nie przekracza jednego miesiąca – państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym miał miejsce cały chów od momentu rozpoczęcia tuczu zwierzęcia;

b) państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym zwierzę zostało poddane ubojowi, określone jako: „Miejsce uboju: (nazwa państwa członkowskiego lub państwa trzeciego)”; oraz

c) kod partii identyfikujący mięso dostarczane konsumentowi lub zakładowi żywienia zbiorowego.

Jeżeli wymaganej długości etapu chowu, o którym mowa w lit. a), nie osiągnięto w żadnym państwie członkowskim lub państwie trzecim, w którym odbywał się chów zwierzęcia, wskazanie, o którym mowa w lit. a), zastępuje się wskazaniem: „Miejsce chowu: kilka państw UE” lub – jeżeli mięso lub zwierzęta zostały przywiezione do Unii – wskazaniem „Miejsce chowu: kilka państw spoza UE” lub wskazaniem „Miejsce chowu: kilka państw UE i spoza UE”.

Jeżeli jednak wymaganej długości etapu chowu, o którym mowa w lit. a), nie osiągnięto w żadnym państwie członkowskim lub państwie trzecim, w którym odbywał się chów zwierzęcia, wskazania określone w lit. a) można zastąpić wskazaniem „Miejsce chowu: (wykaz państw członkowskich lub państw trzecich, w których odbywał się chów zwierzęcia)”, pod warunkiem że podmiot działający na rynku spożywczym w zadowalający sposób udowodni właściwemu organowi, że chów zwierzęcia odbywał się w tych państwach członkowskich lub państwach trzecich.

2. Wskazania, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b) można zastąpić wskazaniem: „Pochodzenie: (nazwa państwa członkowskiego lub państwa trzeciego)”, pod warunkiem że podmiot działający na rynku spożywczym w zadowalający sposób udowodni właściwemu organowi, że mięso, o którym mowa w art. 1, uzyskano ze zwierząt urodzonych, chowanych i poddanych ubojowi w jednym państwie członkowskim lub państwie trzecim.

3. W przypadku gdy kilku kawałkom mięsa, tego samego gatunku lub różnych gatunków, które są oferowane konsumentowi lub zakładowi żywienia zbiorowego w tym samym opakowaniu, odpowiadają inne wskazania na etykiecie zgodnie z ust. 1 i 2, na etykiecie powinny znajdować się następujące dane:

a) wykaz odpowiednich państw członkowskich lub państw trzecich zgodnie z ust. 1 lub 2, w odniesieniu do każdego gatunku;

b) kod partii identyfikujący mięso dostarczane konsumentowi lub zakładowi żywienia zbiorowego.

Artykuł 6

Odstępstwa dotyczące mięsa z państw trzecich

Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 1 lit. a) etykieta mięsa, o którym mowa w art. 1, które jest przywożone w celu wprowadzenia do obrotu w Unii i w przypadku którego informacje, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. a) nie są dostępne, zawiera wskazanie „Miejsce chowu: poza UE” oraz „Miejsce uboju: (nazwa państwa trzeciego, w którym zwierzę zostało poddane ubojowi)”.

Artykuł 7

Odstępstwa dotyczące mięsa mielonego i mięsa drobnego

Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 1 lit. a) i b), art. 5 ust. 2 i art. 6, w odniesieniu do mięsa mielonego i mięsa drobnego można stosować następujące wskazania:

a) „Pochodzenie: UE”, jeżeli mięso mielone lub mięso drobne zostało wyprodukowane wyłącznie z mięsa uzyskanego ze zwierząt urodzonych, chowanych i poddanych ubojowi w różnych państwach członkowskich;

- b) „Miejsce chowu i uboju: UE”, jeżeli mięso mielone lub mięso drobne zostało wyprodukowane wyłącznie z mięsa uzyskanego ze zwierząt chowanych i poddanych ubojowi w różnych państwach członkowskich;
- c) „Miejsce chowu i uboju: poza UE”, jeżeli mięso mielone lub mięso drobne zostało wyprodukowane wyłącznie z mięsa przywiezionego do Unii;
- d) „Miejsce chowu: poza UE” i „Miejsce uboju: UE”, jeżeli mięso mielone lub mięso drobne zostało wyprodukowane wyłącznie z mięsa uzyskanego ze zwierząt przywiezionych do Unii jako zwierzęta przeznaczone do uboju i poddanych ubojowi w jednym państwie członkowskim lub w różnych państwach członkowskich;
- e) „Miejsce chowu i uboju: UE i poza UE”, jeżeli mięso mielone lub mięso drobne zostało wyprodukowane z:
- (i) mięsa uzyskanego ze zwierząt chowanych i poddanych ubojowi w jednym państwie członkowskim lub w różnych państwach członkowskich i z mięsa przywiezionego do Unii; lub
 - (ii) mięsa uzyskanego ze zwierząt przywiezionych do Unii i poddanych ubojowi w jednym państwie członkowskim lub w różnych państwach członkowskich.

Artykuł 8

Dodatkowe dobrowolne informacje na etykiecie

Podmioty działające na rynku spożywczym mogą uzupełnić wskazania, o których mowa w art. 5, 6 lub 7, dodatkowymi informacjami dotyczącymi pochodzenia mięsa.

Dodatkowe informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, nie mogą być sprzeczne ze wskazaniami, o których mowa w art. 5, 6 lub 7, oraz są zgodne z przepisami rozdziału V rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

Artykuł 9

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 kwietnia 2015 r. Nie ma ono zastosowania do mięsa, które zostało zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w Unii przed dniem 1 kwietnia 2015 r., do wyczerpania zapasów.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 grudnia 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący